

CSODATÉVŐ

A RÖSZKEI SZENT ANTAL PLÉBÁNIA
HAVONTA MEGJELENŐ LAPJA

Tartalomból:

Miseszándékok

2. old.

Részlet:

Rainer Maria Rilke:

Történetek a Jóistenről

3. old.

Egyházközségi hírek

9. old.

Múltidézés

11. old.

Karácsonyi ima

13. old.

Ünnepi kipróbált receptek:

„Eredeti szaloncukor”

14. old.

Kalendárium:

BOLDOG RUYSBROEK

JÁNOS 15. old.

100. jubileumra

17. old.

Viccek:

18. old.

Rejtély:

19. old.

Karácsonyi ima

Eljött a nap mit várva vártunk,
Az égen csillagfény ragyog,
Jézuska fáját, im elhozták a
Halkan szálló angyalok.

Köszönjük neked édes Jézus,
Hogy szíved minket így szeret.
Az angyalok karával
Dicsérjük Uram Szent Neved.

S ha elmúlik majd a Karácsony,
Kérünk akkor is maradj velünk,
Míg élünk, ezt a kis családot,
Szeresd, ó édes Istenünk.

100. jubileumi szám

Miseszándékok

December (az esti szentmisék időpontja 17 h)

Szentek és ünnepeink

1. 2. 3. 4.	Csütörtök Péntek Szombat Vasárnap	Lenkó Antal 9h: Rózsafüzér Társulat élő és elhunyt tagjai, Sövényházi József, Lajos Erzsébet este:	Szent Blanka Szent Lúcius Xavéri Szent Ferenc Advent 2. vasárnapja Damaskuszi Szent János
5. 6. 7. 8.	Hétfő Kedd Szerda Csütörtök		Marszabai Szent Szabbász szerzetes Szent Miklós Szent Ambrus Szeplőtelen Fogantatás ünnepe
9. 10. 11.	Péntek Szombat Vasárnap	Édesanyáért, újszülött gyermekeért, családjukért, elhunyt nagyszülőkért 9h: Fodor Lajos, Márki Terézia, Fodor Szilveszter, Szűcs Mária este:	Szent Valéria Szent Eulália Advent 3. vasárnapja Szent Damazusz pápa
12. 13. 14. 15. 16. 17.	Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat	Szabó Etelka Zsemlye Jánosné Csányi Etelka és fia, Király Illés; Kovács Sándorné Zana Erzsébet és szülei	Chantal Szent Franciska Szent Lúcia Keresztes Szent János Szent Valér Szent Albina Szent Lázár
18.	Vasárnap	9h: Kovács Attila este:	Advent 4. vasárnapja Szent Gracián
19. 20. 21. 22. 23. 24.	Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat		Szent Orbán pápa Szent Teofil Kaniziusz Szent Péter Szent Flórián Kenty Szent János Ádám és Éva
25.	Vasárnap	16h: Oltványi Ádám, Mészáros István, Babarcsi Gizella éjfél: 9h: Pap Szilveszter, Sárkány Rozália és elhunyt gyermekeik este: Császár Gábor	KARÁCSONY
26. 27. 28. 29. 30. 31.	Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat	Hevesi András, Fenyvesi Géza, valamint élő és elhunyt családtagok Bende Szilveszter és Deák Rozália	Szent István első vt. Szent János apostol Aprószentek Becket Szent Tamás Szent Libériusz Szent Szilveszter pápa

EGY NÉLKÜLÖZHETETLEN EGYESÜLET TÖRTÉNETE

Csak most értesülök róla, hogy a mi helységünknek művészegyesülete is van. Nemrég létesült, mint könnyen elképzelhető, sürgető igény kielégítésére, és az a híre, hogy „virágzik”. Egyesületek, ha maguk sem tudják, mihez kezdjenek, hát virágzanak; tudják, hogy ez a teendőjük, ha igazi egyesület akarnak lenni.

Mondanom sem kell, hogy Baum úr dísztag, alapító, zászlóatya s még annyi minden egy személyben, alig győzi a töméntelen méltóságot különválasztani egymástól. Ő küldött hozzám egy fiatalembert, hogy meghívjon, vegyek részt „estjeiken”.

Magától értetődően igen udvariasan megköszöntem és hozzáfűztem, hogy mintegy öt éve épp ennek ellenkezőjében merül ki tevékenységem.

- Képzelve el - magyaráztam megfelelő komolysággal -, ennyi ideje egy percm sem telik el anélkül, hogy valamiféle szövetségből ki ne lépnek, és még mindig vannak társaságok, amelyek, hogy így mondjam, magukban foglalnak.

A fiatalember először riadtan, majd a tiszteletteljes sajnálat kifejezésével nézett a két lábamra. Bizonyára a sok „kilépést” bámulta meg rajtuk, mert megértően biccentett. Ez tetszett, s mert éppen el kellett mennem, azt ajánlottam, kíséren el egy darabon.

Így mentünk át a községen s tovább kifelé, a vasútállomásra, mert a környéken volt dolgom. Sok mindenről beszélgettünk, megtudtam, hogy a fiatalember muzikus. Szerényen közölte velem, különben nem látszott rajta. Dús haján kívül nagyfokú, szinte ugrásra kész szolgálatkészség jellemezte. Ezen az igazán nem hosszú úton kétszer emelte föl a kesztyűmet; míg valamiért a zsebembe nyúltam, tartotta az ernyőmet, s elpirulva fölhívta a figyelmemet, hogy a szakállamba akadt valami, hogy kormos az orrom, s közben sovány ujjai kinyúltak, mintha sóváran lesnék, hogy segítségemre sietve arcomhoz közelítsenek. Buzgalmában a fiatalember olykor kissé hátramaradt, s látható élvezettel szedte le a bokrok ágairól a fönnakadt, hervadt leveleket.

Beláttam, hogy ezek miatt az állandó késlekedések miatt még lemaradok a vonatról (az állomás elég messze volt), s rászántam magam, hogy elmondok kíséromnek egy történetet, azzal oldalamon tartom. Mindjárt bele is kezdtem:

- Ismerem egy ilyesfajta egyesületalapítás kimenetelét, amelyet valódi igény hozott létre. Mindjárt meglátja. Nem is olyan rég, véletlenül összeházasított egy ódon városban három festő. Természetesen eszük ágában sem volt művészetéről beszélgetni. Legalábbis úgy látszott. Egy régi vendéglő hátsó szobájában azzal töltötték az estét, hogy mindenféle úti kalandokat és élményeket mondtak el, a történetek egyre rövidebbek és szókimondóbbak lettek, végül már csak egy pár tréfa maradt, azokat hajigálták ide-oda.

100. jubileumi szám

Tévedések elkerülésére rögtön előre kell bocsátanom, hogy vérbeli művészek voltak, a természet s nem a vak véletlen jószántából valók. Ez a sivár este ott a hátsó szobában mit sem változtatott ezen; mindjárt elmondom, hogyan folyt le tovább. Más emberek, profánok is betértek a vendéglőbe, a festők zavartatva érezték magukat, fölkerekedtek. Abban a pillanatban, hogy a kapun kiléptek, más emberek voltak. Az utca közepén mentek, kissé eltávolodva egymástól. Arcukon ott volt még a nevetés nyoma, a vonásoknak ez a jellegzetes rendetlensége, de a tekintetük már komoly és szemlélődő.

A középső hirtelen megbökte a jobb felőlit. Az tüstént megértette. Szűk, finom és meleg félhomállyal borított utcácska volt előttük. Kissé emelkedett, úgyhogy távlatban igen jól érvényesült, s volt benne valami nem mindennapi titokzatos és mégis meghitt vonás. A három festő egy pillanatig hatása alá került. Nem szóltak egy szót sem, tudták: úgysem mondható ki. Azért lettek festők, mert vannak kimondhatatlan dolgok.

Egyszerre fölszállt valahol a hold, beüzüstözött egy oromzatot, egyik udvarról énekszó hangzott föl.

- Durva hatásadászat - dörmögte a középső, aztán továbbmentek.

Most kissé közelebb lépkedtek egymás mellett, noha még mindig teljes szélességében elfoglalták az utcát. Így értek ki észrevétlenül egy térre. A jobb felől haladó volt az, aki társait figyelmeztette: ezen a tágasabb, szabadabb színtéren semmi sem állt útjában a holdnak, ellenkezőleg, épp ez volt kedvező számára, hogy előbukkanjon. Fényénél a tér nagyobbnak hatott, a házak mintha meglepő, hallgatózó, rejtett életet élnének, s a kövezet megvilágított része a kúttól s annak súlyosan kirajzolódó árnyékától kíméletlenül megtört; ez a merészség magával ragadta a festőket. Mind egészen közel álltak, s szinte szívták magukba ezt a hangulatot. De kellemetlenül megzavarták őket. Sietős, könnyű léptek közeledtek, a kút sötétjéből férfialak vált ki, már várta ezeket a lépteket, s mindazt, ami szokásos törekénységével hozzájuk tartozott, és a megkapó tér egyszeriben szálnalmas illusztrációvá lett. A három festő egyetlen festőként fordult el tőle.

- Itt van már megint ez az átkozott novellisztikus elem – kiáltotta a jobb felőli, ezzel a szabatos technikai kifejezéssel határozva meg aszerelmespárt a kútnál.

Bosszúságukban egyesülve még jó darabig kószáltak a festők a városban szerteszét, minden terv nélkül, szakadatlanul új motívumokra bukkanva smindannyiszor ismét fölháborodva azon, milyen elcsépelte helyzetek teszik tönkre egy-egy kép csöndjét és egyszerűségét.

Éjféltajt a fogadóban, a bal felőli lakószobájában ültek együtt, ő volt a legfiatalabb köztük, s eszükbe sem jutott, hogy aludni térjenek.

100. jubileumi szám

Az éjszakai kóborlás egész sereg tervet, vázlatot ébresztett föl bennük, s egyben azt is igazolta, hogy alapjában véve rokonlelkek; most a leghevesebb érdeklődéssel cserélték ki kölcsönös nézeteiket. Nem mondhatni, hogy hibátlan megfogalmazásban, olykor csupán odavetett szavakban, melyeket a kívülálló meg sem értett volna, de egymás között olyan remekül eltársalogtak, hogy a szomszédos szobákban lakók hajnali négyig nem alhattak el tőlük.

Volt azonban a hosszú együttlétnek igazi, látható eredménye is. Megalakult valami egyesületféle; azaz voltaképpen már abban a pillanatban létrejött, mikor a három művész szándékai és céljai oly hasonlóan bizonyultak, hogy nehéz lett volna különválasztani őket. Az „egyesület” első közös határozata azonnal teljesült. Háromórányi távolságra vidékre költöztek, s együtt béreltek egy tanyát.

Nem lett volna semmi értelme a városban maradni. Előbb ki kellett fejleszteni odakint a „stílust”, azt a bizonyos személyes biztosságot, a szemet, a kezet, mindazt, ami nélkül a festő élni még csak élhet, de festeni nem tud. Ezeknek az erényeknek a megszerzésében volt hivatott segíteni az összetartás, maga az „egyesület” - kivált azonban annak tiszteletbeli tagja: a természet. „Természet”, ezen a néven foglalják össze a festők mindazt, amit a Jóisten maga teremtett vagy teremthetett volna, adott esetben. A kerítés, a ház, a kút – ezek javarészt emberi eredetűek ugyan, ám ha hosszabb időn keresztül a tájban élnek, átveszik a fák, a bokrok s egész környezetük sajátosságait, így egyben átkerülnek Isten tulajdonába s ezzel a festő birtokává is lesznek. Mert Istennek és a művésznek ugyanaz a vagyona és ugyanaz a szegénysége - mikor melyik.

Nos, abban a természetben, mely a közös vidéki tanyát körülvette, Isten aligha látott valami rendkívüli gazdagságot. De nem tartott sokáig, míg a festők jobb belátásra nem hangolták. A vidék tagadhatatlanul sík volt. Mégis, árnyékainak mélysége és fényeinek magassága révén völgyek és halmok képződtek, s közöttük a táj számtalan középárnyalata megfelelt ama tágas mezőknek és termékeny földeknek, melyek egy hegyes vidék anyagi értékét adják. Fa kevés volt errefelé, s botanikai értelemben azok is csaknem mind egyfajták. De annyi érzelmet fejeztek ki ágaik sóvárgó mozdulatával vagy törzsük szelíd alázatával, hogy megannyi önálló lényként hatottak. Némelyik fű igazi személyiség volt: sokoldalúsága, karakterének mélysége meglepetést meglepetésre halmozott.

A festők lelkesedése nőttön-nőtt, s annyira egygyé forrottak munkájukban, hogy voltaképp semmit sem jelentett, mikor fél év múltán mindhárman külön házba költöztek: ennek pusztán elhelyezkedési okai voltak.

De még valami mást is meg kell itt említenem.

100. jubileumi szám

A három művész meg akarta ünnepelni az első évfordulót, hiszen egyesületük már ez alatt a rövid idő alatt is oly sok jót és szépet hozott számukra. Így hát mindegyikük elhatározta, hogy erre az alkalomra titokban megfesti a többiek házát. A jeles napon összejöttek, ki-ki magával vitte a képeket. Úgy esett, hogy épp lakásukról, annak fekvéséről, célszerűségéről s effélékről került szó. Annyira belehevültek, hogy beszélgetés közben mind a három megfedkezett a magával hozott olajfestményekről, és késő éjjel azonmód, kibontatlanul vitték haza csomagjukat. Alig érhető, hogyan történhetett ez meg, de a következő időben sem mutatták meg képeiket, s ha egyik a másikat meglátogatta (amire a sok munkától egyre ritkábban került sor), a festőállványon barátjának azokat a korábbi vázlatait találta, melyek az elmúlt, közös házban töltött hónapokban készültek.

Ám egyszer fölfedezte a jobb felőli (most is jobb felől lakott, tehát így hívhatom továbbra is) annál, akit a legfiatalabbnak neveztem, az említett, titokban tartott jubileumi képek egyikét. Egy darabig eltűnődve szemlélte, odavitte a világosságra s hirtelen elnevette magát:

- Nézd csak, erről nem is tudtam, egész szerencsésen kaptad el a házamat. Igazán szellemes karikatúra. Ezekkel a formai és színbeli túlzásokkal, a valóban kissé hangsúlyos orozatnak ezzel a merész ábrázolásával, igazán van benne valami.

A legfiatalabbik nem vágott éppen megnyerő képet, épp ellenkezőleg; megdöbbenésében átment a középsőhöz, a leghiggadtabbhoz, hogy az megnyugtassa, mert ilyen esetekben mindjárt kishitűvé vált, s hajlamossá arra, hogy tehetségében megrendüljön a bizalma. Épp nem találta otthon a középsőt, hát körülnézett egy kicsit a műteremben, s mindjárt szemébe ötlött egy kép, amelyik szinte visszataszította. Egy házat ábrázolt, de abban csak sültbolond lakhatott. Ez a homlokzat! Csak olyasvalaki építhette, akinek az architektúráról fogalma sincs, és nyomorúságos, festői elképzeléseit alkalmazta az épületre.

A fiatalember hirtelen félrelökte a képet, mintha csak az ujját igette volna meg. A bal sarkában annak az első jubileumnak a dátumát pillantotta meg s mellette ezt olvasta: „A mi Benjaminunk háza.” Persze be sem várta a ház urát, s némiképp lehangoltan tért haza.

Ezentúl a legfiatalabb s a jobb felőli óvatossá vált. Távollab eső motívumokat kerestek s természetesen eszükbe sem jutott, hogy oly termékeny egyesületük főnállásának második évfordulójára bármit is előkészítsenek.

Annál buzgóbban dolgozott a mit sem sejtő középső, hogy megfessen egy, jobb felőli szomszédja házában közelében föllelt motívumot. Valami meghatározatlan érzés visszatartotta, hogy barátja házát válassza háttérül. Mikor az elkészült képet átvitte a

100. jubileumi szám

jobb oldalt lakóhoz, az föltűnően tartózkodó maradt, futólag nézte csak meg s valami mellékes megjegyzést tett. Majd kisvártatva azt mondta:

- Különben nem is tudtam, hogy ilyen messzire utaztál mostanában.
- Hogyhogy messzire? Utaztam? - A középső egy szót sem értett.
- Hát... ez a csinos munka itt - válaszolta a másik -, nyilvánvalón valami németalföldi motívum...

A megfontolt középső fölnevetett:

- Pompás, ez a németalföldi motívum itt található az ajtód előtt. - S még mindig nem csillapult jókedve.

De egyesületi tagtársa nem nevetett, egy csöppet sem.

Kikínlódott magából egy mosolyt s úgy vélte:

- Jó kis tréfa.
- De kérlek, egyáltalán nem az, nyisd ki az ajtót, mindjárt meg is mutatom és a középső maga ment oda az ajtóhoz.
- Várj - parancsolt rá a házigazda -, kijelentem neked, hogy ezt a tájat sosem láttam és sosem fogom látni, mert az én szemem számára egyáltalán nem létezik.
- De hát... - ámult el a középső festő.
- Kírtasz az állításodnál? - folytatta izgatottan a jobb felőli.
- Helyes, még ma elutazom. Te kényszerítesz rá, hogy elmenjek, mert semmi kedvem ezen a vidéken élni. Megértetted?

Ezzel vége volt a barátságának, de nem az egyesületnek; hiszen mind a mai napig nem oszlott föl az alapszabálynak megfelelően. Erre senki sem gondolt, és a legteljesebb joggal elmondhatjuk róla, hogy elterjedt az egész földön.

- Ebből is kitűnik - szakított félbe a készséges fiatalember, aki már rég hegyezte a nyelvét -, milyen kolosszális eredményekre képes az egyesületi élet. Bizonyára jó néhány kiemelkedő mester került ki ebből a bensőséges szövetségből...

- Engedje meg - kértem, s ő észrevétlenül leporolta a kabátom ujját -, ez még csak a bevezetője volt a történetnek, bár bonyolultabb magánál a történetnél. Tehát, azt mondtam, az egyesület elterjedt az egész földön, s ez tény. Három tagja őszinte rémülettel menekül el egymástól. Sehol sem volt nyugtuk. Állandóan attól félt mindegyikük, hogy a másik ráismer birodalmának egy darabjára, s elvetemült ábrázolásmódjával megszentégteleníti, s mikor már mindhárman a földi térségek ellentétes pontjaira értek, mindegyikükben föltámadt a vigasztalan gondolat, hogy az ő ege, az égbolt, melyet annyi fáradsággal, sajátosságait kifejezve hódított meg, a többiek számára is elérhető.

Ebben a megrendítő pillanatban mindhárman egyszerre, festőállványukkal együtt, hátrálni kezdtek, s még öt lépés, és a föld legszéléről a végtelenbe zuhantak

100. jubileumi szám

volna, hogy eszeveszett sebességgel kétszeres forgást végezzenek bolygónk s egyszersmind a nap körül. Ám Isten részvéte és figyelme megakadályozta ezt a kegyetlen sorsot; fölismerte a veszélyt s az utolsó szempillantásban (ugyan mi más tehetett volna?) kilépett az ég közepére.

A három festő megdermedt. Biztos lábra állították állványukat, palettájukat fölkapták. Ezt az alkalmat nem szalaszthatták el. A Jóisten nem mindennap és nem akárkinek jelenik meg. S persze mindegyik festő azt hitte, egyedül őelőtte mutatkozik meg Isten. Különben egyre jobban belemélyedtek a rendkívüli munkába. S valahányszor Isten vissza akar vonulni az égbe, Szent Lukács megkéri, maradjon kinn még egy kicsit, míg a három festő elkészül a képével.

- És az urak minden bizonnal kiállították, sőt talán el is adták már ezeket a képeket? - kérdezte leglágyabb hangján a muzsikus.

- Hová gondol? - hátrítottam el. - Még egyre festik Istent, s nyilván tulajdon végórájukig festik majd. Ám ha életükben még egyszer találkoznak (amit kizártnak tartok), és megmutatnák egymásnak a képeket, amit közben Istenről festettek, ki tudja: talán alig különbözne a három kép.

Már ott is volt az állomás. Még ötpercnyi időm maradt.

Megköszöntem a fiatalembernek a kíséretet és sok szerencsét kívántam az új egyesületnek, melyet oly kiválóan képviselt. Ő jobb mutatóujjával fölszedegette a port, mely a kis váróterem ablakdeszkáját belepte, és gondolataiba merült. Be kell vallanom, már azzal hízelegtem magamnak, hogy az én kis történetem hangolta ilyen töprengőre.

Mikor búcsúzóul kihúzott kesztyűmből egy vörös szálát, hálából ezt tanácsoltam neki:

- Visszafelé átvághat a mezőkön, az jóval rövidebb, mintha az úton megy.

- Bocsásson meg - hajolt meg a készsleges fiatalember -, mégis inkább az utat választom. Épp azon töröm a fejemet, vajon hol is volt... Míg ön oly jóságosan néhány igen jelentős dolgot elmesélt, úgy rémlik, a szántóföldön láttam egy madárijesztőt, elnyűtt kabátban, és az egyik ujja, azt hiszem, a bal, fönnakadt egy karón, úgyhogy egyáltalán nem lobogott. Én pedig bizonyos fokú kötelezettséget érzek, hogy az emberiség közös érdekében, ami számomra ugyancsak afféle egyesületnek hat, melyben kinek-kinek megvan a maga dolga, azzal rójam le a magam csekély adóját, hogy ezt a bal kabátujjat eredeti céljának, tehát: a lobogásnak, visszaadjam...

A fiatalember szeretetre méltó mosollyal távozott. Én pedig majdnem lekéstem a vonatot.

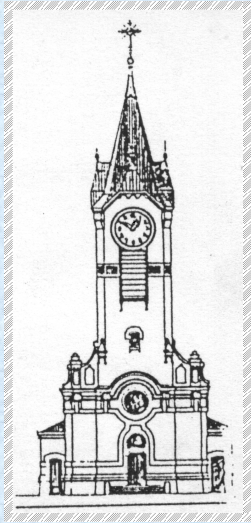
Ennek a történetnek néhány töredékét az egyesület egyik „estjén” a fiatalember elénekelte. Isten tudja, ki zenésítette meg számára. Baum úr, a zászlóatya adta tovább a gyerekeknek, és ők megjegyezték belőle egy-egy dallamot.

(Szerkesztette: Ábrahám Judit)

(Rainer Maria Rilke: Történetek a Jóistenről)

Egyházközségi hírek:

Plébánosunkat, **Lizskai Tamást**, a következő telefonszámokon lehet elérni:

06-30-359-1050, 273-260.

Miserend: kedd-szombat: 17.⁰⁰
vasárnap: 9.⁰⁰ és 17.⁰⁰

A plébánia ügyfélfogadási rendje:

Kedd, Csütörtök, Péntek: 9⁰⁰ - 12⁰⁰ -ig.

A plébánia weboldala:

www.plebaniahivatal.roszkenet.hu

December hónapban a szentmisék rendje:

Adventben:

kedd-péntek:	6.30
szombat:	17.00
vasárnap:	9.00 és 17.00

Advent után:

kedd-szombat:	17.00
vasárnap:	9.00 és 17.00

A „Szállást keres a Szent Család kilenced” ájtatosságot a hajnali Rorate misek után tartjuk.

Idén **december 21-én, 22-én és 23-án** lesz községünkben a **betlehemezés**. Akiknél eddig nem voltak, de most szeretnék, hogy menjenek, kérjük, **jelezzék a sekrestyében, vagy Ábrahám Judit tanárnőnél**.

December 24-én, Karácsony szentestéjén

16 órakor kezdődik az **idősek ünnepi szentmiséje** (vigília-mise), melynek keretében az iskolás fiatalok betlehemes játékot adnak elő.

23.30-tól orgonajátékkal várjuk az éjféλι misére érkezőket, majd

23.45-től a fiatalok karácsonyi műsorára kerül sor a templomban.

Folytatás >>>

Egyházközségi hírek:

>>> Folytatás az előző oldalról.

December 25-én, Karácsony napján, az ünnepi miserendnek megfelelően 9 és 17 órakor lesznek szentmisék.

December 26-án este és 27-én

NEM LESZ SZENTMISE

templomunkban.

December 31-én, Szent Szilveszter papa emléknapján, a polgári év utolsó napján, 16 órakor lesz a „Te Deum”, vagyis az év végi hálaadó szentmise.

2012. január 1-én, Szűz Mária, Isten Anyja ünnepe, az Újév első napján, ünnepi miserend lesz templomunkban (9 és 17 órakor lesz szentmise).

Minden röszkei lakosnak kegyelmekben és Isten áldásában gazdag Karácsonyt és újesztendőt kíván a röszkei Páduai Szent Antal Egyházközség!

Ezúton szeretném megköszönni mindazok munkáját, idejét, energiáját és támogatását, akik az elmúlt 8 esztendőben a „CSODATEVŐ” újságunk megjelenését segítették.

Immár a **100. példányszám** megjelenését köszönhetjük.

Az elindulás nehezen ment, de az önök biztatása és támogatása nélkül nem jutottunk volna el ideig.

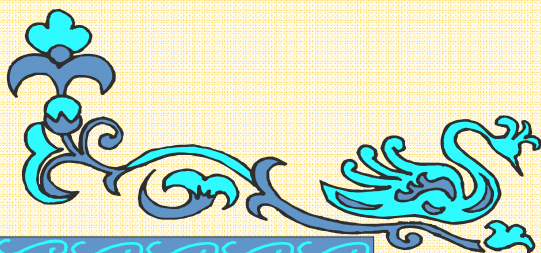
Köszönjük!

Minden kedves olvasónknak

áldott, békés karácsonyt és

boldog újesztendőt kívánunk.

Szerkesztőség.

Múltidézés egy rejtélyes levelesládából

A szeretet győz

1800 körül történt, amidőn még Szent Hofbauer Kelemen Bécs körül apostolkodott. Ennek a híres redemptorista páternek hosszabb utat kellett tennie. Az akkori idők alkalmatosságát, a postakocsit használta utazása eszközéül. Amidőn egyik kisebb városkában a postakocsira föl akart szállni és annak vezetője az ajtót számára kinyitotta, látta, hogy a kocsi egészen tele van, csupán egyetlen hely üres. Föllépett a hágcsóra, hogy ezt az egy helyet elfoglalja. A kocsiban azonban általános morgolódás fogadta. Tele van a kocsi már – mondották – és ez a barát még itt föltolakszik. A morgolódtó utasoknál még gorombább volt egy fiatalember, aki épp az üres hellyel szemben ült. A legdurvább szitkokkal rontott neki Kelemen atyának és nemcsak őt magát piszkolta szavaival, hanem a jó Istent és a vallást is.

Szent Hofbauer Kelemen nem tehetett egyebet, mint hallgatva és eltűrve a szidalmakat, csendesen leült helyére. Azt hitte, hogy majd megbékélnék útitársai. A többiek el is hallgattak, de nem úgy a fiatalember. Tovább pocskondiázta a pátert és az egész vallást, úgy, hogy már a kocsi utasai közül többen megelégték és rászóltak, hogy hallgasson. Csendesítésük azonban csak olaj volt a tűzre, mert a legény még durvábban piszkolódott. Hofbauer Kelemen végignézett rajta és ekkor látta, hogy a fiatalember csont és bőr csupán. Arcát utálatos kiütések rúttították el. Az egész alakján látszott, hogy rettenetesen beteg.

100. jubileumi szám

Néhány órás kocsit út után egy másik városba értek, ahol lovakat cseréltek és az utasoknak is alkalmat adtak az ebédelésre. A vendégfogadó előtt mindenki leszállt a kocsiból é így tett Kelemen atya is. A postakocsiban csupán a fiatalember maradt hátra, de nem jószántából, hanem azért, mert menni nem tudott. Betegségének egyik tulajdonsága volt, hogy lábai bénák voltak. A többi utast kérte, hogy segítsék le a kocsiról, de azok az undok kiütésektől elrútított fiatalembertől undorodtak, és hallatlannak vették könyörgését.

Kelemen atya azonban csöndes, szeretetteljes szavakkal kérdezte meg tőle:

- Ha ebédelni óhajt, nézze, én szívesen leviszem. Nekem két erős karom van, és könnyen elbírom magát.

A fiatalember meglepetve nézett a papra. Ez azonban nem is várt választ, fölkarolta a sovány legényt és egy-kettőre levitte a vendéglő egyik asztalához. Ott ebédet rendelt számára és az étkezésnél is segítségére volt, mert a sebek kezeire is kiterjedtek és akadályozták az evésben. Amikor a fiatalember befejezte ebédjét, Kelemen atya ismét karjára vette, és gyengéden visszavitte a postakocsiba.

Az utasok megilletődve nézték ezt a jelenetet. De a legjobban megvolt hatva valamennyi között maga a fiatalember. Könnyek szöktek szemébe, midőn Hofbauer Kelemen atya visszaültette helyére és sírástóé elcsukló hangon mondott köszönetet jószágáért. De nemcsak ezért, hanem bocsánatot is kért tőle a megbántásért és nyilvánosan kijelentette ott az összes utazók előtt, mennyire bánja, hogy a jó Istent meggondolatlan szavaival megbántotta.

A szeretet az a szer, amelynek ellenállni senki sem tud. Még a hitetlen sem. Még a gyűlölködő sem. A bűnös még kevésbé.

(Összegyűjtötte: Kiss Gábor)

Karácsonyi ima

Sokat

Töprengök

azon, hogy illik-e
megszokásból békés

Karácsonyt kívánni ma
Magyarországon.

A

Karácsony

békéje akkor jön el,

ha a szív örömmel teli,

a lélek harmonikus nyugalomban lehet.

Egy érző magyar embernek a lelkében
ma egy percre sem lehet béke, nyugalom.

A közállapotokat látva örömről beszélni dőreség.

Kívánni már kevés.

Összerendezett határozott cselekvés kell.

Gyűjtsük meg ünnepi gyertyáinkat úgy, hogy az egész évben
megvilágítsa a helyes utat, és adhassunk egy-egy szálát azoknak,
akik a sötétben tévelyegnek,

Ú

G

Y

LEGYEN!

EREDETI SZALONCUKOR RECEPTJE

Hozzávalók:

- 1 kg (barna)cukor
- 3 dl víz

Ízesítő anyagok:

darált dió, kakaó, mogyoró,
marcipánmassza, kókusz,
citrom

Bevonáshoz:

csokoládés tortabevonó.

Elkészítés:

A cukrot a vízzel főzzük addig, amíg szálasodni nem kezd. Vékony drótból hajlítsunk gyűrűt, mártsuk bele a masszába, és próbáljunk meg buborékot fújni úgy, mintha szappanbuborékot fújnánk. Ha ez sikerül, akkor már megfelelő a cukor állaga.

A masszát öntsük vízzel kiöblített porcelántálba, öntsünk a tetejére is egy kis vizet, és tegyük hideg helyre. Amikor már nem meleg, akkor fakanállal keverjük addig, amíg hófehér pép nem lesz belőle.

A pépet osszuk annyifelé, ahányféle cukrot szeretnénk készíteni. Keverjük hozzá az ízesítőket. Ezután egy kicsit langyosítsuk meg, hogy jól kenhető legyen, és hideg tálcán simítsuk el 1,5-2 cm vastagságban.

Amikor megdermedt a cukor és már vágható, akkor vizes késsel vágjuk kis téglalap vagy kocka formákra. Ha szeretjük, vonjuk be csokoládéval. Selyempapírt és színes csomagolókat vágjunk méretre, rojtozzuk be szélét, és csomagoljuk be a cukorkákat.

(Forrás: www.mikulasfalva.com/karacsonyi-mesek.html)

Jó étvágyat!

Kalendárium

December 2.

BOLDOG RUYSBROEK JÁNOS

ágostonos kanonok

Ruysbroek, 1293. +Groenendaal, 1381. december 2.

Már fiatal éveiben vonzódott a tanuláshoz és az imádsághoz és ahhoz, amit később „fölséges bölcsességnek” nevezett, a tapasztalati istenismerethez. A brüsszeli káptalani iskolában tanult, s nagybátyjánál, Jan Hinkaert kanonoknál lakott. Miután pappá szentelték, egy idő múlva a Szent Gudula székesegyházban egy kanonok helyettese lett. Bár fő feladata nem a lelkipásztorkodás volt, tevékenységét nem korlátozta csupán a misézésre és a zsolozsmázásra. Távol maradt ugyan Brabant nyugtalan fővárosának, Brüsszelnek társadalmi és politikai eseményeitől, de hivatásának tekintette hogy szoros kapcsolatot tartson kora vallási és szellemi áramlataival. Ebből pedig gyakran adódott az alkalom, hogy Brüsszel szellemi elitjének irányítója legyen.

A 14. század első felében feltűnt az udvar és a papság előtt nagy tekintélyű Bloemardine nevű nő különleges tévtana. Ez a szélsőséges, nagy fényűzést és keserű ínséget, háborúkat és nyugtalanságokat hordozó kor egyben a vallási éhség, testi és lelki szertelenségek ideje. Ruysbroek kíméletlenül szembeszállt a tévtanokkal, és a legkeményebb szavakkal pellengérezte ki azok balgaságát, akik a szemlélődő élet ürügyén a belső magukbaszállás miatt elhanyagolták a felebaráti szeretetet. Hasonlóan kemény nyelvezetet csak akkor használt, amikor a papság és a kolostorok szomorú visszásságait ostromozta.

Ruysbroek azonban sohasem járt el meggondolatlanul és rombolóan. Bármennyire megbélyegezte is környezete ferdeségeit, számára a legfontosabb a lelki élet hatékony elősegítése maradt. Buzgón mélyedt bele az egyházatyák és a skolasztikus teológusok írásainak tanulmányozásába, bár ő maga inkább lelkiatya, mint tanító akart lenni. A megtévesztett nép nyomorúságát átérezve kezdett írni a latin nyelv helyett a nép nyelvén. Nem azért írt, hogy bonyolult vitákban állást foglaljon, hanem azért, hogy elvezessen az átélt istenszolgálatnak, Isten misztikus megtapasztalásának élményéig. Ötvenedik évéig Brüsszelben maradt.

1343-ban Ruysbroek – a magányosság szeretetétől űzve – nagybátyjával, Jan Hinkaerttel és Frank van Coudenberg kanonokkal együtt visszavonult a Brüsszeltől délkeletre lévő soignes-i erdőbe. Először a Groenendaali tóhoz közel egy remetelakban tanyáztak, ahol Lambertus remete rendelkezésükre bocsátotta a helyét. Az egyházi törvények értelmében csatlakozniok kellett egy elismert rendhez, ezért Szent Ágoston reguláját fogadták el. Így ágostonos kanonokok lettek, és Groenendaalban kolostort rendeztek be maguknak. Frank van Coudenberg lett a prépost, Ruysbroek pedig a prior. Később mások is csatlakoztak hozzájuk. Legismertebb volt közülük Jan van Leeuw laikus testvér, aki ezt írta lelkiatyjáról: „Szent tanítása szent életét tükrözte. Élete ezért még sokkal nemesebb, mélyebb és magasabb volt, mint a tanítása... Istentől jött, és hozzá tért vissza.”

100. jubileumi szám

Ruysbroek még csaknem negyven évig élt Groenendaalban. Priorként az újoncokat kellett kiképeznie, és társait kellett oktatnia. Életrajzírója, Uten Bogaerde közli, hogy eközben milyen gyakran követte hirtelen sugallatát. Elragadtatásában néha messze túllépte a kitűzött időt, és annyira szívének teljességéből szólt, hogy az idő múlását senki sem érzékelte. Az is megtörtént azonban, hogy teljes lelki szárazságban nem talált gondolatokat. Ilyenkor alázatos egyszerűséggel mondta: „Gyerekeim, ma nem megy...”

Közletről és távolról sokan felkeresték a jó priort: korábbi lelki gyermekei Brüsszelből, a párizsi egyetem hallgatói, Gerhard Groote, a devotio moderna atyja Deventerből, a domonkos Johannes Tauler (1300 – 1361) misztikus a Rajna-vidékről és istenfélők a hegyvidékről.

Annak módjáról, ahogy traktátusai keletkeztek és ahogy Ruysbroek írt, ránk maradt néhány feljegyzés. Csak akkor írt, ha úgy érezte, hogy ihlete kényszeríti rá: egy-egy töredékes művét gyakran hónapokon át mellőzte, mert a gondolatait nem érezte eléggé érettnek. Gyakran írt a szabad ég alatt és viasztáblácskákra; ezeket azután egy rendtársa az írószobában pergamenre vezette át. Egyszer „az erdő mély elhagyatottságában egy bükkfa alatt ült, s az isteni kegyelem vigasztalásában megfedekezett az idő múlásáról, úgyhogy a kolostorban már aggódni kezdtek miatta. Amikor átkutatták szeretett erdőségét, az egyik legmeghittebb rendtársa azt látta, hogy egy fa hirtelen sugárzón felragyog, mintha égi fénybe mártották volna. Csendben közeledett, és ott találta Isten emberét a fa alatt ülve, még félig elragadtatásban. Jó példa ez arra, hogy lelkét mennyire átjárta a belső hév és a belé áradt szeretet mint sugárzott kifelé”. Úgy látszik, hogy egy ilyen lelki élményt írt le ő maga is: „Ha az ember csillapíthatatlan vággyal csüng Istenen, bár az egyesülést saját erejéből nem képes elérni, akkor az Úr Lelke jön el ellenállhatatlan tűzként, amely mindent feléget, elpusztít és elnyel, úgyhogy az ember teljesen megfedekezik magáról, és semmi mást nem érez már, csak azt, hogy egy lélekké és egy szeretetté lett Istennel. Itt elnémul minden érzék és törekvés: megbékél és megnyugszik; teljesen átjárja az isteni jóság és az isteni gazdagság árama.”

A misztika legmagasabb fokára jutott szemlélődése mellett is tudott segíteni dolgozó testvéreinek.

Lelki életének központja az Eucharisztia volt. A szentmise az ő számára szorosan kapcsolódott a zsolozsmához, a liturgikus évet pedig úgy élte át, mint ünnepek koszorúját, amelyek az évszakok ritmusának felelnek meg. A három főünnep: karácsony (tél), húsvét (tavasz) és pünkösd (nyár) után életének az őszén várta a negyedik ünnepet: minden dolog újjáalkotásának napját Krisztusban az utolsó napon. „Akkor majd beteljesül minden időbeli ünnep és menyegző, s Krisztus azokat, akik hűek maradtak hozzá, bevezeti az Atya dicsőségébe, amely neki és nekik is öröktől fogva készült.”

Ruysbroek számára ez az utolsó és legnagyobb ünnep akkor érkezett el, amikor 1381. december 2-án testvérei körében Groenendaalban meghalt.

Szelleme tovább él írásaiban, amelyek mélységes misztikus tanítása megszerezte számára a „doctor admirabilis” (csodálatos tanító) címet.

Tiszteletét 1908. december 9-én hagyta jóvá X. Pius pápa. Groote, Gerhard (Deventer, 1340–1384): pap, misztikus. Ő indította el, tanítványai pedig elterjesztették a devotio moderna, „új jámborság”-nak nevezett lelkeséget. A személyes jámborságot hangsúlyozták az intézményes formákkal szemben. Mintaképp Jézus Krisztust tekintették.

(Összeállította: Kiss Gábor)

CSODATÉVŐ

Egy újság jubileuma mindig az életképesség fokmérője is. Jelezi, hogy valamire igény van, hogy hónapról hónapra várják a megjelenését. Egy szükséges szellemi érték.

A Csodatévő a maga nemében csodát tesz azzal, hogy tud igényeket kielégíteni azoknak, akik látni szeretnék maguk előtt egy egyházközség életének változásait, jelentősebb eseményeit, és azon túl hasznos gondolatokat kapjanak a lelkeségi irodalomból vagy épp útmutatást egy-egy érdekesebb vallási kérdésben. Pontosan úgy, ahogy egy kisebb egyházközségben erre szükség van. Pontosan úgy, hogy gyerekek, családosok, idősek is megtalálják benne a maguk témáit. Pontosan úgy, hogy minden hónapban elfogyjon a nyomtatott példányszám.

Egy egyházközség szellemisége feketén-fehéren lassan egy évtized óta átlátható. Mára már alapidokumentum. Köszönet érte a szerkesztőknek és minden munkatársnak, aki az elmúlt 100 szám alatt fontosnak tartotta, hogy dolgozzon vele.

Csak így tovább!

Liszkai Tamás
plébános

Viccek:

Egy kislány bemutatkozásakor mindig azt mondta:

- Én a Kovács Józsi lánya vagyok.

Egyszer anyukája félrehívta, és kioktatta, hogy legközelebb úgy kell bemutatkozni, hogy Kovács Klárika.

Egyik vasárnap, a mise után, a templom előtt megszólította a kislányt a pap:

- Gyermezem, te nem a Kovács Józsi kislánya vagy?

A kislány ránézett a távolabb álldogáló anyjára, majd így felelt:

- Én is azt hittem, de anyukám azt mondta, hogy nem.

Egy kezdő ejtőernyős kiugrik a gépből és zuhan lefelé, nem nyílik ki az ernyője. Kétségbeesetten keresi a zsinórt, amit meg kell húzni, de nem sikerül megtalálnia. Már nagyon közel van a földhöz, amikor látja, hogy közeledik egy felfelé repülő ember. Odakiáltja neki:

- Hé, maga, tud valamit az ejtőernyőkről?

- Én nem. - feleli az - És maga a gázkazánokról?

Isten lenézett Ádámra, és látta, hogy magányos, míg az állatoknak mindnek van társasága. Gondolt egyet és így szólt:

- Ádám, te vagy a legtökéletesebb teremtményem. Hogy ne érezd magad egyedül, kapsz tőlem egy társat. Mindig melletted lesz, minden kívánságodat teljesíti majd, gondoskodik rólad és rajongani fog érted, szórakoztat, intelligens és szép. Mindezért cserébe csak az egyik lábadat és karodat kell feláldoznod.

Erre Ádám:

- És mit adnál egyetlen oldalbordámért?

Egy fiatalasszony mutatja az új nyakláncát a barátnőjének, amin egy kinyitható szív medál lóg.

- Hű, de szép! - csodálja a barátnő. - És tartasz benne valami emléket?

- Igen, a férjem hajszáját.

- De hiszen a férjed még él!

- Igen, de a haja már csak emlék.

KARÁCSONYI TOTÓ

Rejtvény!!!

1. Mi jelezte régen advent kezdetét?

- 1. Éjféli gyertyagyújtás
- 2. Harangszó éjfélkor
- x Hajnali harangszó

2. "Harmatozzatok, egek, felülről, és a felhők hullassanak igazságot" - énekeljük majdnem szó szerint adventben. Honnan való az idézet?

- 1. Izajás prófétától
- 2. Máté evangéliumából
- x Keresztelő Jánostól

3. Dávid házának és királyságának örök fennmaradását ígérte, ami Jézusban teljesedett be. Melyik prófétáról van szó?

- 1. Nátán
- 2. Izajás
- x Illés

4. "De te, Efrata Betlehemje kicsiny vagy ugyan Júda ezrei között, mégis belőled származik majd nekem Izraelnek jövő uralkodója!" Jézus betlehemi születését melyik próféta jövendölte meg?

- 1. Izajás
- 2. Ezékiel
- x Mikeás

5. Elközelgett a Megváltó érkezésének ideje. Isten elküldte az utolsó prófétát, aki már nemcsak jövendölt Jézus születéséről, hanem találkozott is vele. Ez a próféta volt:

- 1. Zakariás
- 2. Izajás
- x Keresztelő János

6. Jézus a népszámlálás alatt született. Melyik császár rendelte el a népszámlálást?

- 1. Augustus rendelte el, hogy írják össze a földkerekséget
- 2. Tibériusz, uralkodásának 15. évében
- x Heródes, a gyermekmészárlás előtt

7. A Kisdedet először köszöntötték:

- 1. Az egyszerű pásztorok
- 2. Agg Simeon
- x A napkeleti bölcsek

8. "Hol van, aki született, a zsidók királya? Mert láttuk csillagát napkeleten, és eljöttünk, hogy hódoljunk neki!" Ki mondta és hol?

- 1. Napkeleti bölcsek Jeruzsálemben
- 2. Napkeleti bölcsek a betlehemi istállóban
- x A pásztorok a pusztában

100. jubileumi szám

9. A napkeleti bölcsek arannyal, tömjénnel és mirhával köszöntötték az Üdvözítőt. Mi a tömjén?

1. Nemesfém
2. Különleges keleti csemege
x Fehéres, sárgás színű gyanta, füstölögtetésével áraszt jó illatot

10. Mi a mirha?

1. A terebintusfa egyik fajtájából nyert illatszer, amit halottak testének kenésére is használtak
2. Különleges fényű drágakő
x Báránybőrből készített takaró

11. Jézus születése után a nyolcadik napon volt a névadás ünnepe. A Jézus név értelme:

1. Megváltó
2. Felkent
x Előhírnök

12. Nyelvhaználátunkban karácsony ünnepét a ritkább, ünnepélyesebb nagykarácsony névvel is illetik. Melyik ünnepet fedi a szintén ismert kiskarácsony elnevezés?

1. Újév
2. December 25.
x December 6.

13. Milyen régen díszé ünnepünknek a karácsonyfa?

1. A III-IV. század óta
2. Németországban tűnt fel először a XVII. században
x Először Magyarországon volt karácsonyfa a XVIII. században

13 + 1 A méz sok karácsonyi finomság alapanyaga, így a mézeskalácsé is. Mézeskalácssütés közben az eredmény sikeréért egyik szentünkhöz fordulhatunk, a mézeskalácsosok és méhészek védőszentjéhez. Ki ő?

1. Szent Ambrus
2. Szent Ferenc
x Szent Miklós

A rejtvényre adott megfejtéseiket **minden hónap 28-ig** várjuk. Leadhatók a sekrestyében, a „Csodatévő” szerkesztőinél, a „Csodatévő fillérek” perselybe vagy Interneten.

Előző rejtvényünkre **három** helyes megfejtés is érkezett:

Bende Sándorné, Márki Istvánné, Papp Istvánné

A novemberi rejtvényünk helyes megfejtése:

„Lépteim alá széles utat adtál, lábam nem botladozott.”

CSODATÉVŐ

A röszei egyházközség havonta megjelenő lapja
Szerkesztette: Ábrahám Judit, Kiss Gábor, Tóth Zoltán
Nyitóoldal képeit rajzolta: Kohn Róbert
Lektorálta: Liskai Tamás plébános
E-mail: csodatevo@citromail.hu